

37(094.5)
(484.1)

Уведено у нови инвентар бр.
1 јануара 1942 год.
Београд.

2376
X

Поштарина плаћена.

Год. XIV

НОВИ САД 15. IV. 1934

Број 4

ЗБИРКА
ОДЛУКА ВИШИХ СУДОВА
КРАЉЕВИНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

И
ЗБИРКА
закона, министарских наредаба
уредаба и расписа
XIV
1934

1365

УРЕЂУЈЕ И ИЗДАЈЕ:
Др. НИКОЛА Ј. ИГЊАТОВИЋ
ПРЕТСЕДНИК АПЕЛАЦИОНОГ СУДА У НОВОМ САДУ

Садржина: 44. Бианко меница. — 45. Обавезност крив. пресуде за грађ. суд. Суспензија. — 46. Киднање заједнице. — 47. Камати преко 8%-а. — 48 и 49. Експропријација. — 50. Ограничење удов. права уживљења. Оставински терети. Заједничка тековина. — 51. Дужност издржавања деце. — 52. Ваљаност писмена. — 53. Штета. Родитељски надзор. — 54. Небрачни одношај. — 55. Обавезност дисц. пресуде за грађ. суд. — 56. Теже потраживање. — 57. Излучна тужба — 58. Одрицање од наследства. — 59. Земљишно књижна ствар. — 60. Бракоразводна парница (§ 80). — 61. Стављање под старатељство и секвестар. — 62. Слободна оцена. Одрицање од наследства. Тумачење тестаментa.

Садржина: 3. Тумачење члана 6 Уредбе о заштити земљорадника. — 4. Распис Министра унутрашњих послова о продаји оружја на судској дражби. — 5. Распис претседника Апелационог суда о означавању лица присутних на расправи. — 6. Распис претседника Апелационог суда о вођењу записника. — 7. Распис претседника Апелационог суда о давању рока за одговор на тужбу. — 8. Распис претседника Апелационог суда о поступку у кривичним делима које су упућена Држ. суду. — 9. Закон о тумачењу § 110 чз. — 10. Закон о седиштима и територијалној надлежности Апелационих судова.

Теофрад
Т. Николај Маторуков
инспектор у Министарству Правде

САД

Апелациони суд у Новом Саду.

I. Ревизионо веће:

Решава ревизије приспеле од Окружног суда у Суботици,
Вел. Кикинди, Сомбору и Вел. Бечкереку:

Претседник: Др. Ника Игњатовић, претседник Апелационог суда.

Зам. претс.: Др. Тома Павловић, претседник већа.

Чланови: Антун Марковић и Др. Павле Поповић, судије
Апелационог суда.

Записничар: Стојан Радовић, суд. приправник.

II. Ревизионо веће:

Решава ревизионе молбе приспеле од Окружног суда у Белој
Цркви, Панчеву и Новом Саду.

Претседник: Др. Бруно Петрић, потпретседник Апелационог суда.

Чланови: Др. Иван Прудан и Војислав Гомирац, судије
Апелационог суда.

Записничар: Стеван Ђирић, суд. приправник.

III. Грађанско (призивно) веће:

(По старом поступку).

Решава грађ. призивне и уточне ствари од Окружних судова
у Вел. Бечкереку, Белој Цркви, Вел. Кикинди и Панчеву, при-
спеле од 1931. године па надаље.

Претседник: Др. Рикард Николић.

Чланови: Карло Кленовшек и Славко Татић, судије Апелационог суда.

Записничар: Златоје Кузмановић, суд. приправник.

одмах прегледати и ако она не одговара уговореним или законским прописима одмах извести продавца. Пропустити ли купац дати одмах обавест сматра се роба без мане и купац на том основу више не може одустати од уговора, у колико се не ради о скривеним манама, што овде није случај, те је доследно томе одговоран за куповну цену, у колико је продавац не може постићи са продајом у смислу § 347. и 351. трг. закон.

У конкретном случају је предузета роба већ била смештена код шпедитерске радње у Београду, па је тужитељ држећи се уговора покренуо тужбу и тражио од туженог наплату куповне цене у смислу § 352. трг. зак.

Околност, што тужитељ уједно са тужбом ради испуњења није тражио и накнаду штете не може бити разлог за одбијање тужбе, јер је тражење накнаде штете само право али не и дужност продавца.

Околност, што је роба током парнице продата на јавној дражби ради подмирења трошкова царине и лежарине има само тај утицај, да би тужитељ морао дозволити, да се чиста свота постигнута на јавној дражби преостала после подмирења трошкова дражбе, царине и лежарине урачуна у куповну цену. Пошто у овом случају у списима нема података о томе да би тужитељ од своте постигнуте на јавној дражби био добио, какав износ, то се ревизиона молба показује основаном, те је уз уважање исте требало нападнуту пресуду преиначити и туженог осудити на плаћање утужене куповне цене лифероване робе, јер је иста пропала услед неоправданог устезања туженог са преузимањем робе.

Изрека о ревизионим трошкова темељи се на §§ 543, 508 и 425. грпп.

Нови Сад, дне 3. новембра 1933 год.

суђеног потраживања према трећем лицу, може се испунити само на ону своту, која се није могла наплаћити од директног дужника.

(Кс. у Н. Саду, Г. 114/1930).

Касациони суд Б. Одељење услед ревизионе молбе тужитеља пресуду призивног суда делимично и то тако преиначује, да менични платежни налог одржава на снази до висине главнице од 25.901 дин. 6% камата од 18. априла 1929. год., $\frac{1}{3}\%$ мен. провизије и 930 дин. даљих трошкова.

Парничне и призивне трошкове узајамно пребија.

У осталом делу ревизиону молбу одбија, а ревизионе трошкове међу странкама узајамно пребија.

Разлози: Није спорно да је тужена тужену меницу ин бианко дала за покриће правомоћно досуђеног дуга њезиног мужа код тужитеља.

По садржини неспорне исправе тужена и њезин муж поводом екуекуције вођене против мужа споразумели су се тако, да је муж тужене цедирао тужитељу плод (хмељ) са 3 јутра закупљеног земљишта за једну годину, обавезујући се да род (хмељ), а који буде те године родо, не сме без тужитеља продати. Овом приликом предата је тужена бијанко меница са потписом тужене.

Из оваковог садржаја писмене исправе призивни је суд умесно нашао да тужилац није могао испунити меницу са целокупним својим потраживањем, без одбитка вредности њему уступљеног хмеља.

Стога је ревизиона молба тужитеља у том погледу неоснована.

Но погрешно је призивни суд, када је тужбу у целисти одбио, јер тужиоцу припада бар она стопа, која премаша вредност уступљеног хмеља.

На данашњој је расправи тужилац снизио своју тужбу, пристајући да се од утужене своте одбије износ који тужена странка навађа као вредност хмеља. Тужена

је и даље тражила одбијање целе тужбе наводећи, да је тужба све дотле преурањена док тужилац не искаже да од мужа тужене није могао своје потраживање утерати. Ово своје стајалиште образлаже тиме, да је јемство тужене само супсидијарно.

Овај приговор тужене није основан, јер је тужилац против мужа тужене спровео извршење и осим упитног хмеља није нашао никакво покриће, а тужена исто није исказала нов иметак који би се могао запленити, те према томе и да је умесно стајалиште туженог, тужба неби била преурањена. Стога је ревизионој молби тужиоца ваљало делимично места дати, те платежни налог, према диспозитиву ове пресуде делимично оджати на снази. Но код израчунавања своте која припада тужитељу, ваљало је од снижене своте одбити још и трошкове секвестра у износу нарачунатом од стране тужиоца, јер није било потребе водити секвестар на уступљени хмељ те према томе трошкови овог поступка не могу теретити тужену.

Како су пак обе странке, делом успеле, а делом изгубиле парницу те како је знатни део поступка вођен око питања тумачења споразума, то је ваљало трошкове узајамно пребити и досудити тужиоцу само таксу на досуђену своту.

Нови Сад, 16. јануара 1933.

45.

1. Пресуда кривичног суда само је онда обавезна за грађански суд, ако је оптужени проглашен кривим. — II. Због тога, што крив. поступак није правомоћно довршен, не мора се суспендовати грађ. парница покренута ради отштете.

(Кс. у Н. Саду, Г. 1229/1929.)

Касациони суд Б. Одељење одбија ревизиону молбу туженога.

Разлог: Тужени се жали што призивни суд није

парницу суспендовао до свршетка кривичног поступка, односно док пресуда крив. суда не буде постала право-моћна, надаље што призивни суд није преполовио висину отштете, будући да и тужитеља терети кривица за случај и што тужбу није одбио са разлога да је тужитељ потпуно способан за рад, те му не припада никаква отштета.

Жалбе нису основане.

Према 1 зач. 234 §-а г. п. п.-а грађ. суд само може, али не мора суспендовати парницу, ако је у погледу битне околности за решавање парнице у току кривич. поступак.

У конкретном случају предмет грађ. парнице је отштета, коју тужилац тражи зато јер му је тужени нанео тешке телесне озледе услед којих му је радна способност умањена.

Како је пресуда крив. суда само онда обавезна и за грађ. суд ако тужени буде проглашен кривим, те како је доказни крив. поступак довршен, то није било разлога да се парница до донашања правомоћне пресуде суспендује. Призивни суд установио је да је тужени заиста нанео тужитељу тешке телесне озледе и да је радна способност тужитеља услед тих озледа са 20% умањена. Како призивни суд није установио да тужитеља терети нека кривица и како нападање стања ствари није уследило сходно наређењима 534 §-а г. п. п-а то је исто стање ствари и за овај Касациони суд меродавно.

Како је пак призивни суд на установљено стање ствари умесно применио материјално-правна правила, то је ревизиону молбу туженога, као у целости неосновану ваљало одбити.

У погледу накнаде трошкова ревизионога поступка није требало учинити расположење, будући да противнику у овом поступку није настао трошак.

Нови Сад, 10 септембра 1931.

Види: IX. 60.

*

46.

Данашње привредне прилике не стоје на пушту шоме, да се тражи укидање заједнице на некретнину (кућу) путем јавне дражбе.

(Кс. у Н. Саду, Г. 670/1930.)

Касациони суд одбија ревизиону молбу тужене.

Разлози: Пресуду призивног суда напада ревизионом молбом тужена због повреда формалног и материјалног права. Те повреде налази она у том, што је удовољено захтеву тужбе иако је он стављен у невреме с обзиром на тешку привредну кризу, затим у установљењу да је тужитељ пре предања тужбе позвао тужену на разрешење заједнице, из којег да је погрешно изведен закључак да је тужена проузроковала парничне трошкове, тужитељ пак да је њу и дете пре 12 година напустио отселивши се у Америку, и да је од ње захтевао да се из куће исели, а никада је није позивао на разрешење имовне заједнице. Коначно би била повреда закона и у том, што је обавезана на накнаду призивних трошкова иако је призив имао успеха, кад је призивном пресудом изречено, да и тужена може тражити јавну продају некретнина.

Жалбе су неосноване.

Опће је познато да се унаточ тешких привредних прилика нарочито зграде подижу, купују и продају, а тужена није ни покушала доказати да би у промету са некретнинама биле прилике у К. различне од прометних прилика у осталим крајевима.

Тужена није заиста оспорила у току поступка пред првим и другим судом тужитељеву тврдњу, да ју је тужитељ позивао пре предаје тужбе на деобу. Тој тврдњи тужитеља противне напред изложене тврдње тужене не могу се узети у обзир већ с обзиром на пропис § 535. г. п. п. јер су изнесене тек у ревизионом поступку. У-

осталом се је тужена упустила у парницу, у којој се стално брани, дакле не пристаје ни данас на деобу.

А кад се тужена у парници брани, и јер је у њој подлегла, оправдано је да сноси и парничне трошкове, па и оне призивног поступка, пошто није у главној ствари успела са предлогом својега призива, који је у првом делу био управљен на то, да се захтев тужбе одбије.

Из тих се разлога морала ревизиона молба одбити.

Трошкови ревизионог поступка нису досуђени тужитељу, јер их нема.

Нови Сад, 24. новембра 1932. године.

*

О укидању заједнице види: III. 38, 74, 102. — V. 89, — VII. 71, 100, 108, — VIII. 60, 84, 143, 243, — IX. 3, 62, — X. 68, 93, — XI. 123. — XII. 19, 76, 84, — XIII. 67.

47.

И камата преко 8% може се путем извршења грунтовно укњижишци, ако се оне односе на тражбине, које потичу из међусобних трговачких послова протоколираних трговца.

(Кс. у Н. Саду, Вп. 158/1931).

Касациони суд у току овршеника делимично места даје те трошак оврховодитељев за уток противу решења среског суда снижава и установљује у своти од 100 динара, у осталом делу уток одбија, а трошкове овога утока међу странкама пребија.

Разлози: Утецатељ као извршеник жалио се противу решења окружног суда због тога, што је суд одредио оврху на 12% камате и ако закон од 1877. год. зак. чл. VIII. изричито налаже, да суд не може одредити извршење за камате веће од 8%.

Надаље се жали исто због високо одређених трошкова за уток на окружни суд, јер је суд исте не само високо одмерио, него чак и преко захтева самога оврховодитеља,

Прва је жалба неоснована, јер горњи зак. чл. у свом 4-ом §-у истина каже, да суд на камату преко 8% не може одредити осигурање, нити је досудити, али у § у 9 изриче да се ова одредба не односи на убележење трговачке радње у њиховим узајамним односима. А како су обе странке трговачке фирме, то се ограничење из § 4 на њих не односи.

Што се пак тиче жалбе у погледу установљених трошкова за уток, ова је жалба основана, па је зато исте требало сразмерно снижити.

Како је утецатељ само делом успео својим утоком, ваљало је трошкове свога утока пребити.

У Новом Саду, 23. маја 1931. године.

*

О камати види још: III. 15, 109, — IV. 32, — V. 44, — VII. 30, 96, — VIII. 22, 50, — XI. 4, 29, 102.

48.

I. Отштета за експроприране некретности у смислу зак. чл. XLI. 1881¹⁾ може се тражити само у погледу оних некретности, које су уведене у експропријациони план. У поступку пред редовним судом у погледу оштете нема места посебном доказивању: шта је експроприисано. — II. У питању оштете судови решавају одлуком, а не пресудом.

(Кс. у Н. Саду, Г. 744/44/1931).

Касациони суд призив тужитеља одбија и потврђује одлуку Апелационог суда.

Разлози: У см. прописа §§ 31-40 зак. чл. XLI. из год 1881., спада установљење експропријационога плана у делокруг административних власти, административнога одбора, а странка која са одлуком административнога одбора није задовољна има право утока на министра трговине, који у питању експропријационога плана коначно одлучује. Редован суд је према томе, надлежан за просуђивање отштете само у погледу оних објеката који су

1) Закон о експропријацији види у Игњатовићевом Малом Зборнику Закона св. 21,

у експропријациони план правомоћним решењем административних власти унесени. Тужитељ признаје да је у погледу експропријационога плана против решења административнога одбора уложио био жалбу на Министарство саобраћаја, да је са жалбом, међутим, одбијен, и да је експропријациони план, према томе, од за то надлежних управних власти правомоћно установљен. Како су, међутим, у експропријационом плану, односно попису, парцеле бр. 9852 и 9857, које се од тужитеља имају експроприсати, означене једна као ораница а друга као башта, а у експропријационом попису није означено да би се на тим парцелама налазиле зграде (обор, магацин, крупара, стројарница, ограда и песак) није тужитељ властан да пред редовним судом тражи отштету и за те зграде, јер је питање експропријационога плана, на према томе и питање да ли се на експропријационим парцелама налазиле и зграде за које тужитељ тражи отштету, пред управним властима већ и правомочно решено. Тужитељ је према томе требало пред управним властима издејствовати да се у експропријациони план унесу и зграде које су на земљишту наводно постојале јер просуђивање питања, да ли су на земљишту, које се има експроприсати постојале зграде или нису, не спада у делокруг редовних судова, који имају да установе само висину отштетне своте за објекте који су у правомоћно установљени експропријациони план уврштени. Редовни судови су за установљење и те отштетне своте утолико мање надлежни, јер молитељ није против државних жељезница покренуо парницу ради отштете, него је тражио само молбом да се на основу правомоћно установљенога експропријационога плана, и на основу прописа закона о експропријацији, установи висина отштетне своте и да му се ова досуди.

Апелациони суд није, према томе, погрешно, када је преиначујући делимично одлуку првостепенога суда, досудио тужитељу отштету само за земљиште, а са захтевом за отштету за зграде га одбио. Разлози, међутим,

Апелационога суда, према којима тужитељу отштету за зграде није досудио због тога јер тужитељ није доказао да су зграде на експропријационим парцелама постојале, према горњем стајалишту Касационога суда као нетачни опадају.

Како у смислу § 57 зак. чл. XLI. из год. 1881 судови како првостепени, тако и виши, решавају у питању отштете одлуком а не пресудом, ваљало је назив изреке Апелационога суда исправити и назвати је одлуком.

Нови Сад, 3 новембра 1931. године.

*

О експропријацији види: II. 91, - X. 54, - XI. 191.

49.

У стварима експропријације осим призива против мериторне одлуке, нема места другом правном леку.

(Кс. у Н. Саду, Вп. 320/1931).

Касациони суд, Б. Одељење у Н. Саду уток подбр. 26 одбацује уједно одређује да се примедбе подбр. 28 врате странци која их је поднела.

Разлози: Према 57 §-у XLI. зак. чл. из 1881. године у стварима експропријације осим призива против мериторне одлуке нема места другом правном леку.

Према прописима грађ. парб. поступника пак, — који се аналогно имају применити — у питању снашања трошкова нема места даљем правном леку против одлуке другог степеног суда (521 и 551 §§ г. п. п-а).

Како је пак уложен уток уперен против решења II. степ. суда, донесеног у питању предујмљивања трошкова поступка, то је исти ваљало, као законом искључен, по службеној дужности одбацити.

Нови Сад, 23. маја 1931. године.

50.

I. Муж је властан да тестаментом ограничи удовичко право плодуживања женино само до мере пристой-

нога издржавања, али се при оцењивању те мере мора, према изричитом пропису §-а 16. зак. чл. VIII. 1840. узети у обзир и оно што је жена добила у име заједничке тековине, односно, што је од мужа наследила. — II. Само они оставински терети терете искључиво наследнике (а не и заједничко тециво), који су настали после смрти остављачеве. — III. Рента установљена у тестаменту, не може се урачунати на терет заједничке тековине.

(Кс. у Н. Саду, Г. 265/1930).

Касациони суд ревизионој молби тужитељице делимично места даје и пресуду Апелационог суда делимично преиначује, тако, што изриче, да је тужитељица у име оставинских терета, дужна заједно са прворедном туженом, сносити само своту од 2676 круна 47 филира двехиљаде (шест стотина шесдесет и девет динара и 48 пара). У осталом ревизиону молбу тужитељице одбија. Ревизиону молбу прворедне тужене одбија.

Ревизионе трошкове међу странкама узајамно укида.

Разлози: Није основана жалба тужитељичина у делу, у којем се жали, да је Апелациони суд повредио материјално-правна правила, када јој на оставину покојног јој мужа није признао удовичко право плодуюживања. Истина да је муж властан тестаментом ограничити удовичко право плодуюживања женино само до мере пристојнога издржавања, али се при оцењивању те мере мора, према изричитом пропису § 16. зак. чл. VIII. из год. 1840, узети у обзир и оно што је жена добила у име заједничке тековине, односно што је од мужа наследила. У конкретном случају тужитељици је у име заједничке тековине досуђено 123.267 кр. 57 фил., а та је свота у време смрти оставитеља претстављала главницу од чије се камате тужитељица могла пристојно издржавати. Исто је тако неоснована жалба у погледу парничних трошкова, јер је тужитељица са тужбом само делимично успела, док са

призивом није успела ни једна странка, те су и првостепени и призивни трошкови, са разлогом, узајамно пребијени. Уважити је ваљало, међутим, делимично ревизиону молбу тужитељчину у погледу оставинских терета, и то само у погледу погребних трошкова у своти од 1807 круна и изрећи да ови терете само оставину коју је наследила прворедна тужена, док да своту која припада тужитељици у име заједничке тековине не терети. Остали су терети такве природе да подједнако терете и тужитељицу и тужену, стога је ревизиону молбу и у том делу ваљало одбити.

Али је као неосновану ваљало одбити и ревизиону молбу тужене. Како је Апелациони суд потврдио првостепену пресуду и у оним деловима у којима је осудио тужену да тужитељици исплате своте у готовом новцу, односно да јој издаду покретнине, није погрешно Апелациони суд када је, потврђујући првостепену пресуду, изрекао да је она извршива без обзира на ревизиону молбу. У погледу своте од 35.135 круна и 10 филира, Апелациони суд је, оцењујући исказ преслушаног сведока Р. К., нашао, да тужена није успела доказати да јој је та свота за живота мужевљева поклоњена, а образложио је и то зашто није одредио по туженој понуђено провођење доказа. — На плаћање ренте од 100 круна месечно обвезана је у смислу тестаментa пок. Ч. Ј. прворедна тужена, па је неоснована жалба да исплата ове ренте I. р. туженој треба да терети целу оставину. Према томе је неоснована и жалба да је Апелациони суд, потврђујући првостепену пресуду, нетачно установио вредност оставине, односно своту која тужитељици припада у име заједничке тековине. Како је вредност оставине установљена правилно са даном смрти остављача, неоснована је и жалба тужене у погледу вредности ратних обвезница, јер су оне, у време смрти остављача (априла 1917) претстављале још пуну вредност. Тужена, међутим, није успела да докаже ни то да је између тужитељице и пок. јој мужа

постојао систем сепаратнога газдовања, те је и жалба, да заједничке тековине нема, неоснована. — А неоснована је и жалба у погледу парничних трошкова, који су оправдано међу странкама узајамно пребијени.

Како је тужитељица са ревизионом молбом само у незнатном делу успела, а тужена са својом ревизионом молбом у целости одбијена, ваљало је ревизионе трошкове међу странкама узајамно укинути.

Нови Сад, 29. септембра 1931.

*

О ограничењу удовичког права види: IV. 58, 96. - VII. 32, 58. - X. 66. - XII. 120.

51.

Правно је правило, да су родитељи, а нарочито отац дужни, да издржавају и пунољетну своју децу, и сnose и трошкове око њихова лечења, ако иста немају имовине, а поред тога су неспособна за рад.

(Ас. у Н. Саду, као ревиз. суд Г. 613/1932.)

52.

За ваљаност писмена није битно, да странке истодобно и у истом месту потпишу писмено, јер пуноважни уговор постоји и онда, ако купац потпише испуњени купопродајни уговор и пошаље га продавцу, па га овај потпише.

(Ас. у Н. Саду, као ревиз. суд Г. 2049/1931.)

53.

Ревизиони суд није установио занемарени родитељски надзор код тужених, као обичних сељака за то, што је њихов шестогодишњи син, наштавши изван куће једну шибицу, њоме проузроковао пожар.

(Ас. у Н. Саду, као ревиз. суд Г. 1594/1931.)

54.

Небрачни одношај сам по себи још не искључује то, да се пред судом тражи противна вредност онога рада, који је једна страна извршила у корист друге, поготово пак у овом конкретном случају, када је установљено, да тужитељица није дошла у кућу туженога ради ванбрачног живота, него ради тога, што јој је тужени обећао, да ће је узети за жену, на чему не мења околност, да је тужитељица током боравка и рада у кући туженога, касније с њим имала ванбрачне односе.

(Ас. у Н. Саду, као ревиз. суд Г. 1256/1931.)

*

Види: IV. 2. - XI. 73.

55.

I. Пресуда дисциплинског суда у погледе изрицања кривице меродавна је и обавезна за грађански суд исто тако као и пресуда кривичног суда, с тога исту грађански суд не може испитивати, те узети у разматрање, већ је једино позван на то, да поводом тужбе оштећенога изрекне приватноправне последице, које у смислу приватног права проистичу из дисциплинске кривице. — II. Онај, који својим неморним или недрижљивим поступком у повереном му послу проузрокује штету послодавцу, дужан је да послодавцу накнади ту штету.

(Ас. у Н. Саду, као ревизиони суд Г. 841/1932.)

56.

Опште је правно правала, да се извршено плаћање, онда, када поверилац има против истог дужника више постојећих тражбина, мора употребити на отплату тежег дуга, према томе плаћена свота има се у првом реду употребити на отплату меничног дуга.

(Ас. у Н. Саду као ревиз. суд, Г. 841/1933.)

57.

Према сталној судској пракси поверилац је властан у излучној парници путем приговора напасти правовалјаност купопродајног уговора склопљеног у погледу ствари, које је пописао против излучивача, када је сврха уговора била та, да се одузме од водиоца извршења темељ за покриће.

(Ас. у Н. Саду, као ревиз. суд Г. 720/1933.)

58.

Правно је правило, да се од стране веровника могу напасти одрицања од наследства без протувредности и учињена на штету веровника. Само оно расположење дужника се не може напасти, којим дужник узима к знању ускраћење његовог права на наслеђивање од стране завештача.

(Кс. у Н. Саду, Г. 1156/1929.)

Решење: Одељење Б. Београдског Касационог Суда у Новом Саду услед ревизионе молбе обеју странака разрешава пресуду позивног суда и упућује тај суд на даљи поступак и доношење нове одлуке. Трошкове ревиз. поступка установљавају се за тужитеља у износу од 1600 дин. а за тужене у износу од 1500 динара.

Разлози: Тужитељица тражила је да се тужени обвежу да трпе да се она у погледу овог потраживања према њезином бившем мужу намири из оног дела оставине пок. матере Г. Ж. у погледу којег се дела овај у корист туженика бесплатно одрекао, да се тужитељица не би могла у погледу свога потраживања намирити. Позивни суд одбио је тужбу са разлога да се по сталној судској пракси одрицање од наследства не може од стране веровника напасти.

Ово стајалиште позивног суда није тачно.

Такова судска пракса као што то навађа позивни суд, не постоји, нити стајалиште позивног суда одго-

вара 17. децизији на коју се пресуда позива, јер се ова децизија, као што то призивни суд — иначе — умесно констатује — не односи на назочни случај. — Напротив, правно је правило — као што је то иначе у стечајном закону (20. §) и кодифицирано, да се од стране веровника могу напасти одрицања од наследства која су уследила без добивања протувредности и на штету веровника. Не може се напасти онај чин дужника којим он прима расположење заостављача којим је евентуално ускраћено његово право наслеђивања, односно закон не даје права веровнику да у место дужника напада оне чине заостављача којим овај ускраћује свога наследника дужника на пр. сачињавањем тестамена. Но у конкретном случају не постоји такав чин заостављачев, већ просто одрицање дужника од наследства које му по закону припада.

Но како призивни суд није установио потребно стање ствари да би се парница могла мериторно решити, наиме, није установио да ли је Г. Ж. већ за живот своје матере потпуно намирен у погледу свога наследства, те да и без обзира на своје одрицање неби имао права, нешто наследити, или да је за своје одрицање добио какву одговарајућу протувредност, која би му се имала урачунати или којим би свој део био отуђио, чиме се у осталом тужени бране, те како и у погледу остале одбране тужених (да ли је изјава Г. Ж. дата још за време живота његове матере, од стране ове задње прихваћена или не и т. д. види VII. и VIII. т. придружења туженика) нема установљеног стања ствари, то је ваљало разрешити нападнуту пресуду призивног суда.

Расположење у погледу трошкова ревизионог поступка оснива се на 508. § г. п. п-а.

Нови Сад, 15. маја 1930 године.

* * *

О одрицању од наследства види: I. 43. II. 1. 72. - IV. 3. - V. 53. - VI. 51. - VIII. 55. - IX. 148. - XI. 186.

59.

I. Кад је решење груншовне власти, правомоћно стављено ван снаге од стране вишег суда, онда се убељење, засновано на решењу стављеном ван снаге, безусловно има брисати. — II. Уток се може уложити и пре уручења нападнутог решења.

(Кс. у Н. Саду, Вп. 767/1932)

60.

У бракоразводној парници поведеној на основу §-а 80. Закона о брачном праву, суд је дужан да пре мериторног решења изрекче привремено одвојено живљење од стола и постеле осим ако према парничном материјалу у опште нема изгледа, да ће се брак разрешити.

(Кс. у Н. Саду, Г. 5/1932).

61.

Парница ради стављања под старатељство не може се земљишнокњижно забележити, већ на основу тужбе има места само секвестру, у колико постоји опасност у смислу §-а 5. зак. нл. VI. из 1885. год. Ако то тужитељ не тражи, нити искаже опасност, молба ради прибележења парнице има се одбити.

Кс. у Н. Саду, Вп. 802/1932.)

62.

I. Суд слободно оцењује доказну снагу исправа, које нису изостављене по прописима Гпг. — II. Одрицање матере, од наследства вреди и за њезину малодобну децу. — III. Из околности, да се у тестаменту не спомиње, да се један од наследника одрекао наследства, још се не може извести тај правни закључак, да одрицање није узео на знање тештатор.

(Кс. у Н. Саду, бр. Г. 403/1930.)

Касациони суд ревизиону молбу тужитеља одбија и осуђује га да туженоме I. р. на руке правозаступника

принудне продаје (овршне дражбе) покретног и непокретног имања земљорадника осим оних које се односе на тражбине из чл. 8. став 1 прва реченица. Једночасовно обустављају се све принудне управе (секвестрације) као и одузимања покретних ствари (трансфериције) спроведене у циљу извршења или обезбеђења тих тражбина. Нове се принудне продаје и принудне управе (секвестрације) непокретног имања као и нова одузимања покретних ствари (трансфериције) могу дозволити једино ради принудне наплате оброка односно тражбина који се дугују у смислу прописа члана 3 става 1 и 12 и члана 4 става 1 и 2. У тим случајевима могу се и одложена извршења по таквим тражбинама наставити.

(2) Одлуку о одлагању продаје односно о обустави трансфериције доноси извршни суд (извршна власт) по службеној дужности, ако му је познато да је дужник земљорадник, иначе на захтев странке. Секвестрације обуставиће се само на захтев странке. Секвестрована непокретна имања ће се вратити дужнику одмах. Ако је секвестар та непокретна имања сам обрадио или их дао под закуп, вратиће се дужнику тек пошто се скину плодови. Ако странка није сама поднела уверење по ставу 3, извршни суд (извршна власт) ће га тражити по службеној дужности. До доношења правноснажне одлуке у смислу става 1 зауставља се извршни поступак односно поступак обезбеђења (осигурања).

(3) Уверење о томе да ли је неко лице земљорадник, издају општинске власти (општински суд, општинско поглаварство). Свака заинтересована странка може тражити да срески начелник испита издано уверење и поништи га, ако нађе да не одговара стварном стању. Против одлуке среског начелника може се незадовољна странка жалити бану. Одлука бана је извршна и против ње нема места тужби управном суду. Ако је уверење издао градски начелник који врши дужност првостепене опште управне власти (чл. 19 став 2 тачка 1 Закона о унутрашњој

управи), сматраће се такво уверење као одлука среског начелника.

(4) Испитивање уверења у смислу става 3 нема утицаја на поступак по ставу 2. Али ако је правноснажном одлуком уверење поништено, суд (извршна власт) ће на захтев веровника ставити ван снаге одређено одлагање продаје односно одређену обуставу секвестрације или трансферације.

Члан 7.

Суд ће по службеној дужности одбити предлог веровника за дозволу обезбеђења ако му је по судским списима (актима) познато, да веровник за своју тражбину има већ довољно обезбеђења, иначе ће то учинити на захтев дужника. Дужник има у таквом случају да докаже да је веровник за своју тражбину већ довољно обезбеђен.

Члан 8.

(1) Од прописа члана 1, 3, 4 и 6 изузети су: јавне дажбине и законом прописане пристојбе, дугови до 500 динара из куповине потрошних животних намирница, одела и обуће, настали после 20. октобра 1931. године, уколико нису претворени у меничне тражбине; сви остали дугови земљорадника настали после 20. априла 1932. године; тражбине за издржавање које неком лицу припадају против дужника земљорадника на основу дужникове дужности издржавања; тражбине које проистичу из кривичног дела; тражбине на име пољске штете (потрице); тражбине на име плате (наднице) лица запослених у кућанству или госнодарству дужниковом; закупнине и кирије (станарине); тражбине занатлије за извршене занатске радње доспеле после 20. октобра 1931. године као и они земљораднички дугови који потичу из куповине пољопривредних имања, ако је цена или већи део цене уговорена у одређеној количини пољопривредних производа, било да се та количина има исплатити у натури

или у новцу по дневној цени продуктне берзе. За онај део цене који се има исплатити у готовом новцу важе прописи ове Уредбе. Признанице, облигације и друге писмене исправе којима се доказује постојање и висина тражбине, не доказују у исто време да је та тражбина заиста настала из куповине потрошних животних намирница, одела и обуће.

(2) Као дугови настали после 20. априла 1932. године сматрају се само они који су стварно нови, а не и такви који су постали новацијом (преновом) старог дуга као на пр. уобичајеним пролонгирањем меница или слично.

(3) За доказивање чињеница поменутих у ставу 1 последња реченица и у ставу 2 могу се странке и на под ручју важења српског Закона о судском поступку у грађанским парницама послужити сведоцима, а суд ће, обазирјући се на резултат целокупне расправе и проведених доказа, по слободном уверењу оценити да ли се наведене чињенице имају сматрати доказанима или не.

Члан 9.

(1) Ако дужник, у случају кад се тражбина утужи, одмах призна дуг и докаже да је, пре подношења тужбе, својим обавезама према веровнику одговорио по прописима ове Уредбе, трошак парнице сносиће сам веровник.

(2) У парницама, извршењима и обезбеђењима против земљорадника због дуговања у смислу ове Уредбе, веровнику ни у ком случају не припада право накнаде адвокатских трошкова од дужника земљорадника.

(3) При провођењу извршења или обезбеђења због дуговања у смислу ове Уредбе, уколико је при томе потребан излазак на лице места ван општине у којој се налази седиште суда, суд ће се служити огранима општинских власти. Овим органима за тај рад не припада право на дневницу ни на накнаду трошкова од дужника земљорадника.

Члан 10.

Прописи ове Уредбе неће се примењивати на тражбине Народне банке и Државне хипотекарне банке.

Члан 11.

Дужник земљорадник који је, у намери да оштети свог веровника отуђио или оптеретио своју имовину, поред последица по Закону о побијању правних дела изван стечаја и по Кривичном законiku, губи право на заштиту по овој Уредби, а исто тако и његов потстрекач и помагач.

Члан 12.

(1) Аграрни субјекти који су одобрењем Министра за аграрну реформу, односно Министра пољопривреде, — на основу члана 38 Финансијског закона од 31. јула 1925 године о буџетским дванаестинама за месеце август-новембар 1925 године, члана 291 Финансијског закона за буџетску годину 1927/28., §-а 76. Закона о продужењу важности одредаба досадашњих финансијских закона и Закона о буџетским дванаестинама од 16. августа 1929 године и §§ 6 и 7 Закона о забрани отуђивања и оптерећивања земљишта великих поседа од 20. маја 1922. год., факултативним откупом купили земљиште стављено под удар аграрне реформе и за куповну цену уговорили оброчне исплате у готовом новцу, могу доспели део уговорене купопродајне цене, уколико до дана ступања на снагу ове Уредбе није исплаћен, као и будуће отплате, платити продавцу оном количином пшенице коју су могли купити са уговореним износом отплате по курсу пшенице који је на дан потписа уговора нотиран на најближој домаћој продуктној берзи.

(2) Аграрни субјекти који се користе одредбом првог става, не могу се користити другим повластицама предвиђеним овом Уредбом.

Члан 13.

Укида се Закон од 23. рамазана 1286. год. (1869) о наплати тражбина из миријских земљишта или кућа за случај смрти дужника (зборник закона и наредба за Босну и Херцеговину год. 1878 80, II. стр. 339. и след.) који данас важи на подручју Врховног суда у Сарајеву, с тим да се дугови иза умрлог дужника могу наплатити из заосталих миријских непокретнина једнако као и из осталих мулковних непокретнина.

Члан 14.

(1) Потраживањима веровника на основу дугова земљорадника, на које се ова Уредба односи, признаје се првенство на реесконт односно ломбард код свих државних и привилегованих новчаних установа под нормалним условима и то до висине од 50% тих потраживања.

(2) Министарски савет настаће споразумно са поменутих установама да за ову сврху обезбеди потребна средства у оквиру њихових укупних кредитних могућности, постојећих и које током времена буду створене, у свему сагласно законима и другим прописима који важе за организацију и пословање тих установа.

Члан 15.

Овлашћује се Министар правде да у споразуму са Министром пољопривреде, Министром финансија и Министром трговине и индустрије пропише Правилник за извршење ове Уредбе. Поред тога, Министар правде овлашћује се да у споразуму са заинтересованим министарствима издаје аутентична тумачења прописа ове Уредбе, а нарочито ко се има сматрати земљорадником у смислу ове Уредбе и шта се има подразумевати под породичном задругом у смислу ове Уредбе.

Члан 16.

Ова Уредба ступа на снагу на дан када се обноро-

дује у „Службеним новинама“. Истога дана престају важити Закон о заштити земљорадника и о стављању на снагу појединих прописа Закона о извршењу и обезбеђењу од 19. априла 1932 године осим 1 става прве реченице и 2 до 4 става § 4 и § 5, Закона о продужењу важности поменутог Закона од 19. октобра 1932 године и чланови 1, 2, 3, 4, 5, 7 и 8 Закона о продужењу важности првоменутог Закона од 19. децембра 1932 године. Исто тако престају важити сви остали прописи противни овој Уредби.

Бр. 75.482

22. новембра 1933 године

Београд.

(Службене новине од 23. новембра 1933. године Број 269).

3

Аутентично тумачење чл 6 Уредбе о заштити земљорадника.

На основу чл. 15 Уредбе о заштити земљорадника дајем следеће аутентично тумачење:

Члан 6 Уредбе о заштити земљорадника има се тако разумети да се сва сретства обезбеђења на покретним стварима и новчаним потраживањима, осим оних које се односе на тражбине из чл. 8 ст. 1 прва реченица, имају скинути и све те ствари дати на слободно располагање дужнику земљораднику са оградама из чл. 11. Исто тако имају се вратити дужнику земљораднику на слободно располагање са оградама из чл. 11. сво његово покретно имевње, над којим је принудна продаја (овршна дражба) одложена ступањем на снагу ове Уредбе.

Бр. 7425

24. јануара 1934 године

Београд.

Министар правде,

Б. Максимовић, с. р.

(Обнародована у „Службеним новинама“ од 30. јануара 1934 године).

4.

РАСПИС

**Министра Унутр. послова у ствари продаје оружја
на судској дражби.**

Број Су 930/1-89/1933.

Господину

Претседнику Окружног суда

Старешини Среског суда

Министарство Правде својим актом од 2. јула 1933 године Бр. 52.003 доставило је овом Претседништву распис следеће садржине:

Министарство унутрашњих послова оделење јавне безбедности доставило је Министарству правде акт под П. бројем 14 600 од 20. маја 1933. год. следеће садржине:

Министарству унутрашњих послова достављен је акт Краљевске банске управе Савске бановине у коме између осталог стоји:

„Срески суд у Винковцима дана 8. априла 1933 год. продао је на јавној лицитацији 41 комад флоберта разног калибра, ондашње бивше трговине оружја Ј. Кнебл“.

У колико је Министарство извештено, оружје је сво продано без набавке дозволе појединим грађанима.

Полицијским властима, које су такорећи највише за- послене око извршења Закона о држању и ношењу о- ружја, ово Министарство је издало тачне упуте у погледу спровођења рада код лицитација са оружјем, а у смислу чл. 22 става другог Закона о држању и ношењу оружја.

Исто тако регулисана је и трговина са флобертима, и ово Министарство расписом П. Бр. 37732/3 од 11. де- цембра 1930 год. констатовало је, да се флоберти калибра почев од 6 мм. имају у смислу чл. 3. ал. 2. Закона о држању и ношењу оружја сматрати као допуштено о- ружје, за чију набавку овај закон такође тражи набавну дозволу.

Према томе могли су док ове лицитације слободно бити продавана само они флорберти чији калибер није прешао 6 мм. док су остали купци морали имати набавну дозволу, што овде није био случај, тако да је доцније од стране полицијске власти дошло до одузимања купљеног оружја од купаца.

Министарству унутрашњих послова част је с тога молити то Министарство за дејство код судских власти, приликом лицитација с оружјем, да се ове у потпуности придржавају Закона о држању и ношењу оружја.

Достављајући Вам Господине Претседниче горње наређење умољавам Вас да са садржином истог упознате све судије и остало особље тога суда, а о учињеном поднесете ми извештај најкасније у року од 8 дана.

Уједно Вам достављам потребан број расписа и за подручне Вам Среске судове, с тиме, да Вам ти судови доставе потврде о примитку ових расписа, које потврде изволите задржати за архиву тога суда.

Нови Сад, 13. јуна 1933 год.

Др. Н. Игњатовић

Претседник Апелационог суда у Н. Саду.

5.

РАСПИС

Претседника Апелационог суда у Новом Саду бр. Су. 2827/1/238/1933 у предмету означавања на расправи присутних лица.

Господину

Претседнику Окружног суда

Старешини Среског суда

Прегледајући списе поднесе не од стране нижих судова, уверио сам се, да се неки подручни судови не придржавају постојећих прописа у погледу означавања присутних лица на расправи. Већином се у записник уводи

само породично име присутних лица, а последица тога је и та, да се из самог записника често не може да установи истоветност присутног лица.

§ 64 Сп. јасно налаже, да сваки записник мора садржавати породично и рођено име и звање свих присутних лица, странака и њихових заступника, евентуалних сведока, вештака и тумача.

Према овом јасном наређењу дакле није довољно да се у записник уведе само породично име, него је обавезан пропис, да се поред породичног имена убележи и рођено име, као и звање присутних лица (н. пр. судија, адвокат, адв. приправник и т. д.).

Умољавам г.г. претседнике — старешине суда да изволе упозорити г.г. судије подручног им суда на горе означени пропис с тим, да га се у будуће строго придржавају.

Уједно Вам достављам потребан број расписа и за подручне Вам Среске судове.

Нови Сад, 21 новембра 1933 год.

Др. Н. Игњатовић

Претседник Апелационог суда у Н. Саду.

6.

РАСПИС

Претседника Апелационог Суда у Н. Саду бр. Су
2817/1/237/1933 у предмету вођења записника,

Господину

Претседнику Окружног суда

Старешини Среског суда

Општа је жалба код виших судова, да приликом проучавања списка приспелих вишим судовима услед уложеног правног лека, велику тешкоћу чини та околност, да се они веома често у опште не или само са великом тешкоћом и губитком времена, могу прочитати,

Како би се отклонило ово зло, које спречава и задржава г.г. референте у њиховом раду, упозоравам све подручне судове на § 34. Сп. по коме се записници по могућству имају писати на писаћој машини.

Према томе наређењу Сп. упућујем све старешине (ст. 2 § 1 Сп.) подручних судова да у будуће записнике пишу на писаћим машинама, у колико им такве стоје на расположењу у довољном броју, а у противном случају да записничаре најозбиљније опомену, да при писању записника обратe нарочиту пажњу на то, да рукопис буде такав, да се може прочитати без икаквих тешкоћа, а г.г. судије, који воде расправе изволеће г.г. старешине упутити, да и они воде бригу о томе, да се записничари строго придржавају горње наредбе, засноване на ст. 2 § 64 Сп.

Уједно Вам достављам потребан број расписа и за подручне Вам Среске судове с тиме, да Вам ти судови доставе потврде о примитку ових расписа, које потврде изволите задржати за архиву тога суда.

О учињеном изволите ми Г. Претседниче поднети потврдy о примитку горњег расписа најкасније у року од 8 дана.

Нови Сад, 21 новембра 1933 год.

Др. Н. Игњатовић

Претседник Апелационог суда у Н. Саду.

7.

РАСПИС

Претседника Апелационог суда у Новом Саду бр. Су 2397/1-209/33 у предмету давања рока за предају одговора на тужбу.

Господину

Претседнику Окружног суда

Запажено је од стране овог Претседништва, да неки окружни судови примењујући § 338 новог Грпп-а, за

предају одговора на тужбу у свакој ствари одмеравају рок од четири недеље.

Рок од четири недеље цитирани параграф одређује као максимални рок, а не као нормални, што се „јасно види из самог текста закона по коме суд одмерава рок према околностима појединога случаја, али тај рок ни у коме случају не може бити дужи од четири недеље“. Суд је дакле дужан да узме у разматрање околности појединог случаја, па само у том случају ако се увери, да се одговор на тужбу не може дати за краће време, може одмерити дужи рок, али ни у коме случају дужи од четири недеље. Према изложеноме дакле као нормалан рок за предају одговора на тужбу, има се одредити рок од 8—14 дана, а само изнимно — у колико то прилике захтевају — може се дати дужи рок, али не дужи од 4 недеље. Сваки противан поступак коси се са интенцијом самог закона, пошто се одмеравањем максималног рока у сваком предмету, само одуговлачи поступак.

Умољавам г.г. претседнике окружних судова, да изволе упозорити г.г. судије свога суда на горње законске одредбе с тим, да се у будуће при одмеравању рока за предају одговора, строго придржавају горе изложенога.

Нови Сад, 14 октобра 1933 год.

Др. Н. Игњатовић

Претседник Апелационог суда у Н. Саду.

8.

РАСПИС

Претседника Апелационог суда у Новом Саду бр. Су, 2410/1-211/33 у предмету поступања у кривичним делима, која су упућена у надлежност Држ. суда

Господину

Претседнику Окружног суда

Запажено је при овом Апелационом суду, да неки подручни Окружни судови поступају и у тим кривичним

делима, која су у смислу § а 13. Закона о заштити Државе упућена у надлежност Државног суда, и ако за то немају овлаштења.

Поводом оваког неправилног и закону противног поступка, упозоравам подручне судове на односне прописе Закона о државном суду за заштиту Државе од 24. октобра 1930 (Сл. Нов. бр. 254-LXXXVIII. од 5. новембра 1930). У § у 13. цитираног закона наиме таксативно су набројана кривична дела, која спадају у стварну надлежност Државног суда. По овим кривичним дедима, редовни судови могу поступати само онда, ако државни тужилац код Државног суда за заштиту Државе, у смислу § 32. истог закона, односно ако Државни суд у смислу §-а 33 реченог закона упути или уступи дотични кривични предмет по делу из §-а 13 горњег закона, на даљи поступак државном тужиоцу односно редовном суду, који би иначе био надлежан за суђење по томе кривичном делу. Ако тога овлаштења нема, редовни судови по овим кривичним делима не могу поступити, већ су дужни евентуално њима поднесену пријаву доставити државном тужиоцу код Државног суда на даљи поступак.

Умољавам г. г. председнике Окружних судова, да изволе г. г. судије подручног ми суда упозорити на горње неправилности с тим упутством, да се у будуће имају строго придржавати горњих законских прописа.

Нови Сад, 16. октобра 1933 године.

Др. Н. Игњатовић

Претседник Апелационог суда у Н. Саду.

9.

ЗАКОН

о аутентичном тумачењу § 110 Закона о чиновницима који гласи:

Члап 1.

§ 110 Закона о чиновницима има се разумети тако, да је самим тим што се одлука о престанку службе по-

жива на тај параграф констатовано, да је код службеника наступио који од случаја из овог законског прописа, који повлачи престанак службе, па да је таква одлука донесена у смислу Закона.

Члан 2.

Овај Закон ступа у живот кад га Краљ потпише а обавезну снагу добија кад се обнародује у „Службеним новинама“.

Препоручујемо Нашем Министру правде да овај Закон обнародује, свима Нашим министрима да се о извршењу његовом старају, властима заповедамо да по њему поступају, а свима и свакоме да му се покоравају.

Бр. 127535. „З“-91

27. децембра 1932 године
у Београду.

АЛЕКСАНДАР с. р.

Министар правде,

Божа Ж. Максимовић с. р.

Видео и ставио Државни печат

Чувар Државног печата

Министар правде,

Божа Ж. Максимовић с. р.

Претседник Министарског савета

Др. М. Сршкић с. р.

(Следују потписи остале гг. министара).

10.

ЗАКОН

о седиштима и територијалној надлежности Апелационих судова, који гласи:

§ 1.

Садашњи Апелациони судови у Београду, Скопљу и Новом Саду, садањи Бански стол у Загребу и садањи Виши земаљски судови у Љубљани и Сплиту претварају

се у Апелационе судове по Закону о уређењу редовних судова од 18. јануара 1929. године, а задржавају своју садашњу територијалну надлежност.

§ 2.

1) Поред Апелационих судова поменутих у § 1 установљује се још и Апелациони суд са седиштем у Сарајеву. Територијална надлежност овог Апелационог суда обухвата подручје садашњег Врховног суда у Сарајеву.

2) Наређењем првог става не дира се у пропис § 103 став 1 Закона о уређењу редовних судова од 18. јануара 1929. године.

§ 3.

1) Од дана када овај Закон добије обавезну снагу неће се у Врховном суду у Сарајеву попуњавати упражњена места све дотле док садашњи број његових судија не падне испод 11 судија рачунајући и претседника.

2) По рангу млађе судије Врховног суда преко броја од 11 судија, рачунајући и претседника, биће од дана када овај Закон добије обавезну снагу привремено на раду у Апелационом суду у Сарајеву задржавајући свој ранг и своје припадности као касационе судије.

Они ће се по реду свога ранга враћати у Врховни суд, кад број његових судија падне испод 11, а на њихова места поставиће се у Апелационом суду апелационе судије.

§ 4.

Вршење судске власти Апелационог суда за подручје садашњег Великог суда у Подгорици уредиће се посебним законом.

§ 5.

На подручју Врховног суда у Сарајеву у ванпарничном поступку подразумевајући овде и стечајни поступак, као и поступак у земљишнокњижним стварима,

уколико је по постојећим прописима против одлука донесених у таквом поступку правни лек допуштен, такав правни лек иде на окружни или апелациони суд према томе, да ли је одлука у првом степену донесена од среског или окружног суда, а против одлука окружног или апелационог суда као суда другог степена правни лек иде на Врховни суд.

2) Уколико није у постојећим прописима што друго наређено, у предметима из става 1 има места правноме леку на врховни суд онда, када је суд другог степена преиначио или укинуо одлуку суда првот степена, или када је одлука суда другог степена, којом се одређује одлука суда првог степена, у којој битној тачци у општој опреци са законом или са стањем списка или ако је почињена ништавост.

§ 6.

Сви кривични послови, за које је у смислу прописа члана 14 закона о стављању на снагу и увођењу у живот кривичног законика, законика о судском кривичном поступку и закона о извршењу казни лишења слободe од 16. фебруара 1929. године, до сада био надлежни Врховни суд у Сарајеву као апелациони суд, прелаже даном кад овај закон добија обавезну снагу у надлежности Апелационог суда у Сарајеву.

§ 7.

Послове ванпарничног поступка (§ 5) који се на дан кад овај Закон добије обавезну снагу затекну у Врховном суду, свршиће Врховни суд.

§ 8.

Овлашћује се Министар правде, да може особље потребно за нови Апелациони суд у Сарајеву постављати и преко броја особља одређеног по свим буџетским партијама буџета расхода Министра правде за 1932/33 год.

и да може уштеде по свим партијама буџета расхода Министарства правде за 1932/33 године употребити за покриће личних и материјалних издатака око провођења овог Закона.

§ 9.

1) Овај Закон добија обавезну снагу за свако од данашњих правних подручја када на дотичном подручју добије обавезну снагу Закон о уређењу редовних судова од 19. јануара 1929. године.

2) Министар правде се овлашћује да уредбом пропише ближа наређења потребна за извршење овог Закона.

Препоручујемо Намем Министру правде да овај Закон обнародује, свима Нашим Министрима да се о извршењу његовом старају, властима заповедамо да по њему поступају а свима и свакоме да му се покоравају.

Бр. 127532-3-412

24. децембра 1932. године

у Београду.

АЛЕКСАНДАР с. р.

Министар правде,

Божа Ж. Максимовић с. р.

Видео и ставио Државни печат,

Чувар Државног печата,

Министар правде,

Божа Ж. Максимовић с. р.

Претседник Министарског савета,

Др. М. Сршкић с. р.

(Следују потписи остале гг. министара).

Ишр. у. сн/332

IV. Грађанско (призивно) веће:

(По старом поступку).

Решава грађ. призивне и уточне ствари од Окружних судова у Суботици и Сомбору, приспеле од 1931. г. и све стечајне ствари.

Претседник: Др. Антун Гргинчевић, претседник већа.

Чланови: Живота Поповић и Мандић Мира, судије Апелационог суда.

Записничар: Др. Жарко Томин, судски приправник.

V. Грађанско (призивно) веће:

(По старом поступку).

Решава грађанске призивне и уточне ствари од Окружних судова у Новом Саду, приспеле од 1931 год. па надаље.

Претседник: Душан Спалатин.

Чланови: Фрањо Сочанин и Влахо Царевић, судије Апелационог суда.

Записничар: Даница Врачун, судски приправник.

VI. Грађанско (призивно) веће:

(По старом поступку).

Решава грађанске призивне ствари приспеле од свих Окружних судова до 1931 године.

Претседник: Др. Јован Катурић.

Чланови: Др. Теодор Петковић и Др. Јаков Долинар, судије Апелационог суда.

Записничар: Владимир Ердељи, судски приправник.

За случај решавања старих мађарских парница, додељује се у место Дра Јакова Дилинара, Фрањо Сочанин, судија Апелационог суда.

У ПАЖЊУ ПРЕТПЛАТНИЦИМА!

Отварајући претплату за XIV. годину, умољавамо све наше п. претплатнике, да нам на име претплате за 1934 годину изволе послати Дин. 120 још у току овага месеца, јер је претплата на целу годину платива у почетку године.

Уједно и овим путем позивамо оне наше пошт. претплатнике, који још ни до данас нису исплатили претплату за раније године, да изволе то одмах учинити, јер је наш часопис упућен једино на претплату.

Најпосле објављујемо и то, да се код Уредништва још могу добити „Збирке“ из 1925—31 године свако годиште по 100 динара. Судије и судијски приправници добијају „Збирке“ из 1925—1931 г. у пола цене.

Најпосле умољавамо наше п. претплатнике, да Збирку препоруче својим пријатељима и познаницима.

Нови Сад, 15 априла 1934 год.

Уредништво „ЗБИРАКА“

НОВИ САД

Телефон 24-98.
